

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 10. maja 1917.

Treść: (M 208. i 209.) 208. Rozporządzenie, w sprawie zmiany dodatku C do § 18. rozporządzenia wykonawczego do ustawy o taryfie cłowej z dnia 13. lutego 1906. — 209. Obwieszczenie, w sprawie wydania statutu i instrukcyi dla Centralnej Komisji badania cen.

208.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 8. maja 1917,

w sprawie zmiany dodatku C do § 18. rozporządzenia wykonawczego do ustawy o taryfie cłowej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22.

W porozumieniu z interesowanymi królewsko węgierskimi Ministerstwami zmienia się z okazji wprowadzenia monopolu środków słodzących dodatek C do § 18. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie cłowej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, w następujący sposób:

W rozdziale II. (sztuczne środki słodzące) powołanego dodatku C, lit. a, należy skreślić tekst dotychczasowy; w jego miejsce wchodzi następujące brzmienie:

„Nabywanie sztucznych środków słodzących jest dozwolone tylko za zezwoleniem Ministerstwa skarbu. Także do przewozu sztucznych środków słodzących potrzeba pozwolenia władzy skarbowej.

Za sztuczne środki słodzące należy uważać nie tylko przetwory, uzyskane drogą syntetyczną, a składem chemicznym nie należące do grupy węglowodanów, lecz także wszystkie inne produkty chemiczne, które posiadają większą siłę

słodzącą niż czysty cukier burakowy (trzciniowy). Należy tu w szczególności sacharyna, to jest bezwodnik kwasu ortosulfaminbenzoesowego albo sulfinit kwasu benzoesowego i jego sole, sukroa i dulcyn, to jest karbamiit parafenetolu, glucyn itd.

Takiemu samemu traktowaniu jak powyższe sztuczne środki słodzące podlegają także niemający smaku słodkiego kwas ortosulfaminbenzoesowy, jego estry i ortosulfamid toluolowy.

Podróżnym wolno przywieźć ze sobą dla własnego użytku bez osobnego pozwolenia i bez opłacania należności tylko taką ilość sztucznych środków słodzących, która nie przekracza 25 gramów brutto.

Do przywozu lub przewozu z zagranicy cłowej towarów, sporządzonych przy użyciu sztucznych środków słodzących, nie potrzeba osobnego pozwolenia władzy monopolowej; należy jednak tego rodzaju środki żywności lub ożywki zdeklarować wyraźnie w papierach cłowych względnie przewozowych jako „zawierające sacharynę“. Następnie należy za środki żywności i ożywki wymierzyć oprócz taryfowego cła od przywozu należność licencyjną po 1 K od każdego kilograma ciężaru, jaki należy wziąć za podstawę ocenia; wolno jednak stronom żądać zapłaty według ilości sztucznych środków słodzących, rzeczywiście zawartej w towarze.“

Jako końcową uwagę do powyższych nowych postanowień należy na końcu tej samej kolumny umieścić poniżej kreski słowa:

„Patrz rozporządzenie cesarskie z dnia 25. stycznia 1917, Dz. u. p. Nr. 37, i odnośny

przepis wykonawczy, rozporządzenie ministerialne z dnia 12. lutego 1917, Dz. u. p. Nr. 57.*

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Clam-Martinić wlr. Spitzmüller wlr.
Urban wlr.

209.

Obwieszczenie Ministra, kierującego Urzędem dla wyżywienia ludności, z dnia 8. maja 1917,

w sprawie wydania statutu i instrukcji dla Centralnej Komisji badania cen.

Na mocy § 34. rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 131. o zaopatrzeniu ludności w przedmioty zapotrzebowania wydaje się w porozumieniu z interesowanymi Ministrami statut i instrukcję dla Centralnej Komisji badania cen w c. k. Urzędzie dla wyżywienia ludności:

A. Statut

Centralnej Komisji badania cen.

Właściwość.

§ 1.

Właściwość miejscowa Centralnej Komisji badania cen, ustanowionej w myśl § 32. rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 131 przy Urzędzie dla wyżywienia ludności w Wiedniu, rozciąga się na wszystkie kraje austriackie.

Zadania Centralnej Komisji badania cen w ogólności.

§ 2.

Obowiązkiem Centralnej Komisji badania cen jest udzielanie rad i wspieranie państwowych władz centralnych we wszystkich sprawach, dotyczących się tworzenia cen. Utworzenie Centralnej Komisji badania cen ma na celu użyć stosownego poparcia służącemu zaopatrzeniu ludności działaniu uprawnionych kół producentów i handlu przy zupełnem uwzględnieniu przytem interesów konsumentów.

Centralna Komisja badania cen winna w szczególności jako organ Urzędu dla wyżywienia ludności spełniać następujące zadania:

- a) czuwać nad działalnością biur badania cen co do ustanawiania cen wytycznych (§ 8.);
- b) ustanawiać ceny wytyczne (§ 9.);
- c) czuwać nad działalnością biur badania cen, dotyczącą się wydawania opinii (§ 13.);
- d) opracowywać naukowo przedłożone przez biura badania cen opinie i oświadczenia, jakoteż objaśniać publiczność o działalności biur badania cen (§ 14.);
- e) wspierać państwowe władze centralne we wszystkich sprawach, odnoszących się do zaopatrzenia ludności w przedmioty zapotrzebowania (§ 15.).

Skład Centralnej Komisji badania cen.

§ 3.

Centralna Komisja badania cen składa się:

- a) z przewodniczącego,
- b) z jego zastępcy i
- c) przynajmniej z 60 członków.

Do Komisji należą także zastępcy interesowanych państwowych władz centralnych i członkowie dyrekcji Urzędu dla wyżywienia ludności jakoteż wydelegowani przez Urząd ten urzędnicy.

Przewodniczącego, jego zastępcę i członków Centralnej Komisji badania cen ustanawia Minister, kierujący Urzędem dla wyżywienia ludności, w porozumieniu z interesowanymi Ministrami. W taki sam sposób zostają oni złożeni z urzędu.

Wydziały.

§ 4.

Przewodniczący Centralnej Komisji dla badania cen powołuje z pośród członków przynajmniej dziesięć stałych, a w miarę potrzeby od przypadku do przypadku dalszą ilość wydziałów zawodowych z zakresem działania, ograniczonym do pewnych oznaczonych przedmiotów zapotrzebowania albo w inny sposób, przyczem należy baczyć na możliwie równomierne uwzględnienie wytwórców, handlarzy i konsumentów w poszczególnych wydziałach. Ilość członków jednego wydziału należy ustanowić z reguły nie poniżej 6 i nie powyżej 18; można przytem ustanowić zastępców dla członków wydziału z pośród członków

komisji. Jeden członek komisji może należeć do większej ilości wydziałów.

Przewodniczący Centralnej Komisji badania cen ustanawia z pośród członków komisji albo z pośród osób, wymienionych w § 3. ustęp 2., dla każdego wydziału zawodowego jednego przewodniczącego i jego zastępcę.

Złożenie z urzędu przewodniczących wydziałów, ich zastępców i członków wydziału uskutecznia się w taki sam sposób jak ich ustanowienie.

Ponadto należy ustanowić wydział ogólny, do którego przewodniczący z każdego wydziału zawodowego powołuje przynajmniej po jednej z należących do niego osób — z reguły przewodniczącego — a w miarę potrzeby ewentualnych dalszych członków komisji. Ten wydział ogólny istnieje przy boku przewodniczącego Centralnej Komisji badania cen jako organ doradczy we wszystkich ważnych sprawach w szczególności przy czuwaniu nad działalnością biur badania cen i ma także przedewszystkiem wytworzyć potrzebne stosunki wzajemne między poszczególnymi wydziałami zawodowymi.

Charakter urzędowy.

§ 5.

Przewodniczący, jego zastępca i członkowie Centralnej Komisji badania cen sprawują czynności rządowe jako urząd honorowy; Urząd dla wyżywienia ludności winien ich zaprzysiąc jako urzędników publicznych. Mają oni prawa i obowiązki urzędników publicznych i winni co do urzędzeń i stosunków kupieckich, o jakich dowiedzą się przy wykonywaniu swych uprawnień, przestrzegać jak najściślej milczenie oraz wstrzymać się od zdradzania i spożytkowania tajemnic kupieckich i przedsiębiorstwa, o jakichby się przy tej okazji dowiedzieli.

Nie można odmówić przyjęcia urzędu przewodniczącego, jego zastępcy lub członka.

Zwrot kosztów i utraconego zarobku.

§ 6.

Przewodniczący, jego zastępca i członkowie Centralnej Komisji badania cen, jeżeli mają poza swem miejscem zamieszkania uczestniczyć w obradach Centralnej Komisji badania cen albo w inny sposób tam urzędować, otrzymują zwrot kosztów podróży oraz dyety w wysokości 16 K. Urzędnicy państwowi otrzymują należności, przypadające im według klasy rangi i klasy dyet. Ponadto może przysnać Urząd dla wyżywienia ludności przewodniczącemu, jego zastępcy i członkom odpow-

wiednie odszkodowanie za wszystkie nakłady, poczynione w celu wypełnienia urzędowych obowiązków i za utracony zarobek. Potrzebne koszty pokrywa skarb państwa.

Służbowe stanowisko Centralnej Komisji badania cen.

§ 7.

Centralna Komisja badania cen podlega Urzędowi dla wyżywienia ludności.

Badanie cen wytycznych, ustanowionych przez biura badania cen.

§ 8.

Centralna Komisja badania cen ma zbadać ceny wytyczne, ustanowione przez miejscowe biura badania cen, starać się o utrzymanie właściwego stosunku między miejscowymi cenami wytycznymi, usuwać niestosowne ceny wytyczne, uwiadamiając równocześnie o tem odnośną polityczną władzę krajową, i wogóle udzielać w tym względzie miejscowym biurom badania cen potrzebnych wskazówek.

Także ma Centralna Komisja badania cen rozstrzygać o sprzeciwie politycznej władzy krajowej co do ceny wytycznej i o swem rozstrzygnięciu uwiadomić polityczną władzę krajową jakoteż interesowane biuro badania cen.

Ustanawianie cen wytycznych.

§ 9.

Gdzie to jest rzeczą wskazaną, może Centralna Komisja badania cen sama ustanowić ceny wytyczne albo zmienić lub znieść już istniejące takie ceny. Odnośne rozstrzygnięcie należy opublikować jakoteż oznajmić izbom handlowym i przemysłowym, rolniczym korporacyom głównym i miejscowym biurom badania cen.

Istota ceny wytycznej.

§ 10.

Istota ceny wytycznej polega na tem, że przestrzeganie jej chroni w ogólności przed ściąganiem w myśl § 20. rozporządzenia cesarskiego, podczas gdy przekroczenie jej nie jest samo w sobie karygodnem. Nadaje się ona więc do tego, aby dla kół interesowanych stanowić wytyczną.

Organa targowe winny przy ustanawianiu cen sprzedaży, dozwolonych na czas trwania targu, uwzględnić istniejące ceny wytyczne dla środków żywności (§ 15., 2., rozporządzenia cesarskiego).

Biura badania cen, o ile w swem orzeczeniu uznają za odpowiednią cenę, odmienną od obowiązującej ceny wytycznej, winny podać przyczyny, dla których od ceny wytycznej odstąpiły.

Zasada ustanowienia ceny wytycznej.

§ 11.

Przy ustanawianiu cen wytycznych należy, uwzględniając przeciętnie potrzebne koszty przedsiębiorstwa, zawierające w sobie odpowiednią część kosztów ogólnego zarządu, oraz uwzględniając przeciętny zysk obywatelski i stosunki miejscowe, baczyć w szczególności

(A) na koszty przewozu.

(B) na odpowiedni stosunek cen

1. dla surowca, półfabrykatu i fabrykatu końcowego,

2. dla towaru, jaki ma sprzedać wytwórca, hartownik i kupiec drobiazgowy,

3. dla towarów, których można użyć na zaspokojenia takich samych potrzeb.

Niedopuszczalność ustanawiania cen wytycznych.

§ 12.

Ceny wytyczne można ustanowić tylko o tyle, o ile nie istnieje dla odnośnych przedmiotów zapotrzebowania cena najwyższa, ustanowiona na zasadzie § 17. rozporządzenia cesarskiego albo już mocą osobnego rozporządzenia ministeryalnego, cena sprzedaży, ustanowiona lub zatwierdzona przez państwową władzę centralną, albo też cena objęcia, oznaczona dla artykułów, będących przedmiotem gospodarstwa państwowego.

Stopy wynagrodzenia, ustanowione na zasadzie §§ 22. i 23. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej się świadczeń wojennych, nie sprzeciwiają się ustanowieniu cen wytycznych.

Śledzenie nad działalnością biur badania cen, dotyczącą się wydawania opinii.

§ 13.

Centralna Komisja badania cen ma starać się o równomierną i ciągłą działalność miejscowych biur badania cen przy wydawaniu przez nie orzeczeń i oświadczeń i winna w tym celu udzielać biur badania cen potrzebnych pouczeń.

Opracowanie przedłożonych przez biura badania cen opinii i oświadczeń i objaśnienie publiczność o działalności tych biur.

§ 14.

Centralna Komisja badania cen winna gromadzić i przeglądać przedłożone w odpisach przez biura badania cen opinie i oświadczenia — i o ile odpowiadałoby to celowi, ogłaszać je, jakoteż stale objaśniać publiczność o działalności biur badania cen. Centralna Komisja badania cen może wydawać własne periodyczne pismo drukowe.

Wspieranie państwowych władz centralnych.

§ 15.

Centralna Komisja badania cen winna wspierać państwowe władze centralne, względnie Urząd dla wyżywienia ludności we wszystkich sprawach, dotyczących się zaopatrzenia ludności przedmiotami zapotrzebowania, i na ich żądanie wydawać swe opinie.

W szczególności winna Centralna Komisja badania cen na wezwanie Ministra handlu, Ministra, kierującego Urzędem dla wyżywienia ludności, albo Ministra robót publicznych przed ustaleniem cen najwyższych (§ 17., 2., cesarskiego rozporządzenia) wydać swe opinie w granicach wyznaczonego do tego czasokresu.

Słuchanie znawców i osób wywiadowczych.

§ 16.

Centralna Komisja badania cen ma prawo słuchać znawców i osoby wywiadowcze. Zeznania, złożone przez znawcę, równają się świadectwu sądowemu.

Odszkodowanie dla znawców i osób wywiadowczych.

§ 17.

Przesłuchanym znawcom i osobom wywiadowczym może przewodniczący przyznać obok narosłych ewentualnie kosztów podróży także odszkodowanie.

Odszkodowanie za stratę czasu należy im się tylko wtedy, jeżeli to omieszkanie spowodowało dla nich dotkliwy uszczerbek w ich dziennym zarobku. Znawcy można nadto przyznać odszkodowanie za jego trudy.

Roszczenia znawców i osób wywiadowczych należy zgłosić najdalej do 24 godzin po przesłuchaniu

pod ich utratą u przewodniczącego Centralnej Komisji badania cen.

Ustalenie cyfrowej wysokości kosztów podróży i odszkodowania jest obowiązkiem przewodniczącego.

Przeciw jego rozstrzygnięciu jest dalszy tok prawny wykluczonym.

Potrzeby urzędowe.

§ 18.

Urząd dla wyżywienia ludności dostarcza przewodniczącemu Centralnej Komisji badania cen potrzebnych sił pomocniczych, ubikacji i urzędowych środków pomocniczych.

Dodatek.

Jest obowiązkiem każdego czynić zadość powołaniom ze strony Centralnej Komisji badania cen, odpowiadać na zadawane przez nią pytania i udzielać jej żądanych wyjaśnień we wszystkich sprawach, odnoszących się do zakresu jej obowiązków.

Od tego obowiązku są wyłączone tylko osoby, które albo same, albo których bliscy krewni (§ 152., l. 1., p. k.) pozostają w podejrzeniu o czyn karygodny w odniesieniu do przedmiotu zapytania, jakoteż osoby, wymienione w §§ 151. i 152., l. 2., p. k.

Znawcę lub osobę wywiadowczą, wzbraniających się uczynić powołaniu zadość albo złożyć zeznanie, ukarze władza polityczna grzywną do pięciu tysięcy koron albo aresztem do trzech miesięcy.

Osobę wywiadowczą, która odpowie świadomie nieprawdę na pytania, zadane przez Centralną Komisję badania cen, ukarze władza polityczna aresztem od jednego tygodnia do sześciu miesięcy, o ile czynność ta nie podlega surowszej karze. Obok kary na wolności można orzec grzywnę do dziesięciu tysięcy koron.⁸

B. Instrukcja

dla Centralnej Komisji badania cen.

Kierownictwo Centralnej Komisji badania cen.

§ 1.

Centralną Komisję badania cen kieruje przewodniczący. On zastępuje ją na zewnątrz,

prowadzi bieżące czynności i podpisuje wszystkie akta, od niej wychodzące.

W razie, jeżeli dozna przeszkody, przechodzą jego obowiązki na jego zastępcę.

Obrazy w Centralnej Komisji badania cen.

§ 2.

Centralna Komisja badania cen wykonuje swe czynności z reguły w wydziałach, utworzonych w myśl § 4. statutu (wydział ogólny i wydziały fachowe). Przedmioty obrad przydziela przewodniczący Centralnej Komisji badania cen pojedynczym wydziałom.

Wydziały zwołuje przewodniczący w miarę potrzeby, ile możliwości oznajmiając porządek dzienny. O każdym zwołaniu należy równocześnieawiadomić Urząd dla wyżywienia ludności, członków dyrekcji tego urzędu i interesowane władze centralne.

Kierownictwo obrad wydziałów.

§ 3.

W ogólnym wydziale przewodniczy sam przewodniczący Centralnej Komisji badania cen, a w wydziałach zawodowych ustanowiony przez niego przewodniczący lub jego zastępca.

Jeżeli z chwilą rozpoczęcia posiedzenia nie jest obecną przynajmniej jedna trzecia część członków wydziału, to rozstrzyga wymieniony w pierwszym ustępie kierownik obrad, czy obrady mimo to należy przeprowadzić czyli też nowe zebranie zwołać. Kierownik obrad otwiera zebranie, kieruje niem i zamyka je, czuwa nad prawidłowym jego tokiem i wyznacza porządek przedmiotów obrad; on przesłuchuje znawców i osoby wywiadowcze. Przed ich przesłuchaniem winien on przedstawić im przysługujące im w myśl § 38., l. 2, rozporządzenia cesarskiego prawo uchylecia się, a w razie nieusprawiedliwionej jego zdaniem odmowy zeznań winien zrobić doniesienie do Urzędu dla wyżywienia ludności.

Prawa i obowiązki członków.

§ 4.

Członkowie winni jawić się na zwołanych zebraniach, o ile nie mogą naprowadzić ważnych powodów niewiniennia. O niewinnionem niejawieniu się jakiegos członka należy donieść do Urzędu dla wyżywienia ludności.

Członkowie wydziału mają prawo zabierać głos we wydziałach, zadawać pytania osobom

wywiadowcym i znawcom i zwracać się z zapytaniami do kierownika obrad.

Kierownik obrad może zabronić pytań, skierowanych do osób wywiadowczych i znawców lub odpowiedzi na nie, jeżeli wydają mu się nienależącymi do rzeczy.

Członkowie Centralnej Komisji badania cen, nie należący do odnośnego Wydziału, mogą za zgodą kierownika obrad być obecnymi na naradach wydziału.

§ 5.

Członkowie Centralnej Komisji badania cen mają prawo przedstawiać wnioski. Wnioski takie należy wnieść na piśmie do przewodniczącego, który je według swego uznania przydziela właściwemu Wydziałowi do obrady.

§ 6.

Obowiązkiem członków jest także poza obradami popierać działalność Centralnej Komisji badania cen z całych sił, w tym celu donosić przewodniczącemu komisji o stosownych spostrzeżeniach, dawać inicjatywę, stwarzać związki z kółkami najbliższymi im zawodowo i udzielać przewodniczącemu komisji potrzebnych ewentualnie wiadomości możliwie wyczerpująco i bez zwłoki.

§ 7.

Członkowie Dyrekcyi c. k. Urzędu dla wyżywienia ludności jakoteż wysłani przez ten urząd i przez interesowane władze centralne zastępcy mają prawo jawić się na wszystkich zebraniach wydziału i każdej chwili zabierać głos, jakoteż zadawać pytania znawcom i osobom wywiadowczym i wносить w myśl § 5. wnioski.

Protokół rozprawy.

§ 8.

Co do narad wydziału należy prowadzić protokół obrad, który ma podpisać kierownik obrad i protokolant. Protokół obrad należy przedłożyć na najbliższem zebraniu do wglądu członkom.

Poufność obrad.

§ 9.

Obrady wydziału nie są jawne.

Przy wstąpieniu do Centralnej Komisji badania cen zobowiązują się członkowie, że zachowują

milczenie o naradach i wynikach narad, uznanych przez przewodniczącego, względnie przez przewodniczącego wydziału za poufne.

Prowadzenie obrad.

§ 10.

Kierownik nie ma zarządzać głosowania, lecz baczyć na to, aby przy obradach mogły się równomiernie dać słyszeć zapatrywania członków, wziętych z kół wytwórców i handlarzy i z kół komentów.

Układanie opinii.

§ 11.

Kierownik obrad ma układać opinie co do przedmiotów, będących przedmiotem obrad wydziału, według najlepszej wiedzy i sumienia, uwzględniając przytem wszystkie istniejące oświadczenia i opierając się na własnej ocenie stanu rzeczy, a to na piśmie z podaniem powodów; winien on je podać do wiadomości członków wydziału i przedłożyć przewodniczącemu Centralnej Komisji badania cen.

Przeciw uchwalonej w ten sposób opinii nie mogą członkowie wydziału wносить sprzeciwu. Wolno jednak każdemu członkowi złożyć osobną opinię, którą kierownik obrad dołączy do swej opinii.

Przewodniczącemu Centralnej Komisji badania cen przysługuje przeciw wydanej w ten sposób opinii prawo sprzeciwu, przyczem może on według swego wyboru albo zwrócić sprawę do ponownych obrad odnośnemu wydziałowi, albo też przydzielić ją dla uzupełnienia i obrad wydziałowi ogólnemu lub jakiemuś innemu albo też pełnemu zebraniu.

Opinie, wydane przez kierowników wydziałów zawodowych, przeciw którym przewodniczący Centralnej Komisji badania cen nie podnosi sprzeciwu, obowiązują jako uchwała Centralnej Komisji badania cen. W razie sprzeciwu ma przewodniczący prawo wydać rozstrzygnięcie na podstawie narady w wydziale ogólnym albo na pełnem zebraniu.

W opiniach, wygotowanych przez przewodniczącego imieniem Centralnej Komisji badania cen, należy naprowadzić oświadczenia przesłuchanych ewentualnie znawców i osób wywiadowczych, podając ich imiona i nazwiska. Imion i nazwisk tych członków wydziału, z których oświadczeń skorzystano przy wydawaniu opinii, nie wolno wymienić.

Ustanowienie cen wytycznych.

§ 12.

Przy ustanawianiu, zmianie lub uchylaniu cen wytycznych należy postąpić analogicznie w myśl § 11.

Pełne zebranie.

§ 13.

Przewodniczący Centralnej Komisji badania cen może dla naradzenia się w ważnych sprawach zwoływać w razie potrzeby wyjątkowo także pełne zebrania Centralnej Komisji badania cen, na których sam przewodniczy i może według swego uznania także zarządzić głosowanie.

Zresztą do obrad pełnego zebrania należy analogicznie stosować §§ 2. do 10.

Uzupełnienie i zmiana cen.

§ 14.

W ramach tej instrukcyi może Urząd dla wyżywienia ludności wydać dalsze przepisy służbowe.

Minister, kierujący Urzędem dla wyżywienia ludności, może w porozumieniu z interesowanymi Ministrami każdego czasu instrukcyę zmienić.

Höfer wkr.

